

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 569/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou, Čajakova 5, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Co/42/2020 z 18. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 17. marca 2021 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutie vo výroku II a výroku III zrušiť a vec vrátiť v rozsahu zrušenia krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia vyplýva, že sťažovatelia sa žalobou podanou 22. marca 2010 na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhali proti spoločnosti VRK REAL PLUS s. r. o., Hutnícka 1, Košice (ďalej len „žalovaný 1“), a proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný 2“) určenia, že sporné nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva sťažovateľov. Sťažovatelia na pojednávaní 9. mája 2012 navrhli prístupenie

d'alsieho účastníka do konania – spoločnosti VRK REALITNÁ AGENTÚRA s. r. o., Hutnícka 1, Košice (ďalej len „žalovaný 3“).

3. Okresný súd uznesením č. k. 15C/46/2010 z 18. novembra 2019 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) predmetné konanie proti žalovaným 1 a 2 zastavil a sťažovateľom ako žalobcom priznal voči žalovaným 1 a 2 nárok na náhradu trov konania v plnej výške. O zastavení konania rozhodol súd prvej inštancie po tom, ako sťažovatelia podaním zo 6. júna 2019 zobrali žalobu proti žalovaným 1 a 2 späť z dôvodu, že nie sú v konaní pasívne legitimovaní. Čo sa týka výroku o trovách konania, súd prvej inštancie konštatoval, že zastavenie konania procesne zaviniť žalovaní 1 a 2, keďže k zmene zápisu v katastri nehnuteľností došlo na podklade ich úkonov, na základe ktorých sa výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností stal žalovaný 3. Sťažovateľom tak vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1 a 2 v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preto žalobcom priznal plnú náhradu trov konania voči žalovaným 1 a 2.

4. Proti výroku uznesenia okresného súdu o trovách konania podali žalovaní 1 a 2 odvolanie. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že výrokom I potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 2; výrokom II zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 1 tak, že žalovaný 1 má nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v celom rozsahu; výrokom III žalovanému 1 priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v celom rozsahu; a výrokom IV žalobcom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému 2 v celom rozsahu.

5. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že v danom prípade vo vzťahu medzi žalobcami a žalovanými 1 a 2 došlo k zastaveniu konania, preto nárok na náhradu trov konania bolo potrebné posudzovať v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zaviniť zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Pre rozhodnutie o trovách zastaveného konania tak bolo významné zistenie, či niektorá procesná strana zaviniť zastavenie konania. V danom prípade ide o určovaciu žalobu vo vzťahu k nehnuteľnosti, preto pasívne legitimovaným subjektom bol vlastník nehnuteľnosti evidovaný v katastri nehnuteľností. V čase podania žaloby vlastníkom sporných nehnuteľností evidovaným v katastri nehnuteľností bol žalovaný 2. Preto niet pochyb o tom, že žalovaný 1 v čase podania žaloby nebol vecne pasívne legitimovaným subjektom. Už v čase podania žaloby teda sťažovatelia nesprávne označili subjekty na strane žalovaných, keď za takýto subjekt označili aj žalovaného 1. Krajský súd na základe uvedeného dospel k záveru, že v čase podania žaloby, ktorá smerovala aj proti žalovanému 1, ktorý nebol pasívne vecne legitimovaným subjektom, došlo k procesnému pochybeniu na žalujúcej strane, preto pokiaľ sťažovatelia v neskoršom štádiu konania zobrali žalobu späť proti žalovanému 1, možno jednoznačne uzavrieť, že vo vzťahu k tomuto subjektu zaviniť zastavenie konania. Na tomto závere nič nemení ani tá skutočnosť, že v krátkom období od 24. augusta 2010 do 9. septembra 2010 bol žalovaný 1 evidovaný v katastri nehnuteľností ako vlastník sporných nehnuteľností, keďže sa tak stalo v priebehu konania a na túto skutočnosť žalujúca strana žiadnym spôsobom procesne nereagovala. Pokiaľ sťažovatelia zobrali žalobu späť proti žalovanému 2, niet pochyb, že v čase podania žaloby išlo o vecne pasívne legitimovaný

subjekt, keďže v tom čase (22. marca 2010) bol žalovaný 2 vlastníkom predmetných nehnuteľností evidovaných v katastri nehnuteľností. Vlastníctvo previedol až kúpnu zmluvou z 24. augusta 2010, teda po podaní žaloby v priebehu konania. Nemožno preto konštatovať, že pokiaľ sťažovatelia zobrali žalobu späť proti žalovanému 2 z toho dôvodu, že žalovaný 2 v priebehu konania spornú nehnuteľnosť previedol späť na žalovaného 1, zavinieli zastavenie konania. Na základe týchto úvah odvolací súd zmenil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania tak, že žalovaný 1 má nárok na náhradu trov konania voči sťažovateľom v celom rozsahu, keďže sťažovatelia zavinieli zastavenie konania vo vzťahu k žalovanému 1. Čo sa týka výroku o trovách konania vo vzťahu medzi sťažovateľmi a žalovaným 2, odvolací súd potvrdil výrok uznesenia okresného súdu, keď dospel k záveru, že sťažovatelia nezavinieli zastavenie konania vo vzťahu k žalovanému 2, ktorý bol v čase podania žaloby pasívne vecne legitimovaným. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc zo zásady úspechu v odvolacom konaní tak, že žalovaný 1 má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči sťažovateľom v celom rozsahu, keďže bol v konaní úspešný. Naopak, vo vzťahu medzi sťažovateľmi a žalovaným 2 boli úspešní sťažovatelia, preto im priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia v odôvodnení ústavnej sťažnosti poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7MCdo/4/2010 zo 14. septembra 2011, podľa ktorého kritérium procesného zavinenia pri zastavení konania je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť.

7. Sťažovatelia sa domáhajú určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – domu so súpisným číslom 744 nachádzajúcim sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], obec [REDAKOVANÉ] okres [REDAKOVANÉ], ktorý je evidovaný na [REDAKOVANÉ]. Právnym úkonom, ktorým došlo k „nezákonnému“ prevodu vlastníckeho práva, je kúpnopredajná zmluva uzatvorená 26. októbra 2007 medzi sťažovateľmi a žalovaným 1. Súdny spor týkajúci sa základu nároku je podľa sťažovateľov vedený „pre množstvo pochybností, nepresností, zavádzaní ako aj pozmeňovaní listín a iných špekulatívnych konaní, ktorými chcel žalovaný v 1. rade dosiahnuť majetkový zisk veľkého rozsahu na obohatenie sa“. Sťažovatelia tiež poukazujú na personálne prepojenie žalovaných 1 a 3, keď spoločníkom žalovaného 1 je žalovaný 3, pričom obe spoločnosti sídlia na tej istej adrese, teda možno hovoriť o spriaznených osobách.

8. Spoločnosť žalovaného 3 je stranou sporu, keďže momentálne spornú nehnuteľnosť vlastní. Podľa sťažovateľov je bez pochyb, že späťvzatie žaloby voči spoločnosti žalovaného 1 neznamena, že jej konateľ [REDAKOVANÉ] nie je zaangažovaný „nielen v pochybnom obchode a pozmeňovaní listín, ale aj v ďalšom predaji a tiež aj vo vlastníctve tejto nehnuteľnosti prostredníctvom žalovaného v 3. rade, pretože je aj vlastníkom a konateľom žalovaného v 3. rade“. Podľa presvedčenia sťažovateľov obidve spoločnosti boli založené pre účely „prehadzovania“

si nehnuteľnosti, aby tak došlo k zmäteniu žalujúcej strany. V zmysle záverov citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu je potrebné poukázať na už uvedené prepojenie a tiež aj právne kroky žalovaného 1 urobené pre ten účel, aby zmiatol sťažovateľov v otázke, kto práve vlastní nehnuteľnosť, a tiež aj v otázke zodpovednosti za zastavenie konania.

9. Sťažovatelia poukázali na ďalšie majetkové prevody spornej nehnuteľnosti, ktorú žalovaný 1 kúpnopredajnou zmluvou zo 17. apríla 2009 previedol na žalovaného 2. Žalovaný 2 spornú nehnuteľnosť previedol 24. augusta 2010 späť žalovanému 1, ktorý ju kúpnopredajnou zmluvou z 9. septembra 2010 previedol na žalovaného 3. Za takýchto okolností by museli sťažovatelia každý týždeň sledovať zmenu vlastníckych pomerov k nehnuteľnosti na príslušnom katastri. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaní si uvedenú nehnuteľnosť „prehadzovali“ so špekulatívnym úmyslom, pretože ak by takýto úmysel nemali, nedošlo by k zmene vlastníckych práv v takom krátkom čase. Nekalý úmysel žalovaných potvrdzuje aj účasť žalovaného 2 vo viacerých spoločnostiach, ktoré sa priamo podieľajú na obchode s realitami a ktorých samotné množstvo vzbudzuje pochybnosti. Podľa sťažovateľov bolo preto potrebné zohľadniť aj okolnosti vzniku súdneho sporu.

10. Podľa sťažovateľov bežnou praxou bolo žalovať o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva, kde pasívne legitimovanými boli všetci účastníci právneho úkonu. Až po zmene súdnej praxe, v zmysle ktorej sa má žalovať o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, mali tieto určovacie žaloby smerovať len proti osobe, ktorá je aktuálne vedená na liste vlastníctva ako vlastník. Ak však v priebehu súdneho konania došlo k zmene v osobe vlastníka, pre úspech žalobcu v spore bolo nevyhnutné zohľadniť túto hmotnoprávnu zmenu aj v procesnej rovine. Pri každej takejto zmene žalovaného na návrh žalobcu je však daný nárok na náhradu trov konania v prospech žalobcu, pretože pasívna vecná legitimácia žalovaného zanikla v dôsledku jeho hmotnoprávneho úkonu, avšak v istom časovom úseku táto pasívna vecná legitimácia na jeho strane bola daná. Inými slovami, pokiaľ by žalobca mal finančne (z pohľadu trov) doplácať na to, že medzi žalovaným a tretími osobami aj v priebehu sporu dochádza k špekulatívnym prevodom nehnuteľnosti, išlo by o zneužitie práva, ktoré nemôže požívať právnu ochranu.

11. Podľa názoru sťažovateľov ak by nedošlo k špekulatívnym zmenám vlastníckych práv k spornej nehnuteľnosti, nedošlo by ani k zastaveniu konania, ktoré bolo zavinené žalovaným 1, ako aj žalovanými 2 a 3. Pri posudzovaní náhrady trov konania krajský súd neprihliadol na uvedené tvrdenia ani na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré v prípade sťažovateľov bolo možné aplikovať. Krajský súd tieto okolnosti vôbec neskúmal, aj keď zo spisu boli zrejmé, v danej veci teda postupoval formalisticky. Takouto okolnosťou sú aj majetkové pomery sťažovateľov, ktorí prišli o nehnuteľnosť podvodným spôsobom, naproti tomu žalovaní sú vlastníckymi rôznymi spoločnosťami a bezpochyby hospodária s mnohými nehnuteľnosťami a značným majetkom. Podľa slov sťažovateľov *„samotným konaním porušovateľa sa sťažovatelia dostali do nezávideniahodnej situácie, kde z jedného dňa na druhý ostali bez strechy nad hlavou nielen oni, ale aj ich deti, čo im spôsobilo nesmiernu traumy, možno na celý život. Nekalé praktiky žalovaných a zdĺhavo sa vlečúci spor spôsobuje žalobcom finančné ťažkosti, ktoré spolu s ich doteraz prežitými skúsenosťami by mali byť prípadom hodným osobitného zreteľa na ktorý by mal ústavný súd prihliadať.“*

12. Z uvedených dôvodov sťažovateľa považujú napadnuté rozhodnutie vo výroku II a III za hrubo arbitrárne, popierajúce zmysel a podstatu ustanovenia § 257 CSP, za nespravodlivé a v konečnom dôsledku za trestajúce stranu konania, ktorá si len bráni svoje vlastníctvo pred neoprávnenými zásahmi zo strany tretích osôb (žalovaných). Podľa sťažovateľov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu v jeho namietanej časti aj nedostatočne odôvodnené, keďže nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu II. a III. výrokom napadnutého rozhodnutia, ktorým krajský súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania v neprospech sťažovateľov a súčasne ich zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania úspešnému žalovanému v 1. rade. Podstata námietok sťažovateľov spočíva v ich nesúhlase s právnym názorom krajského súdu, ktorý nárok na náhradu trov konania posúdil podľa § 256 ods. 1 CSP. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd mal pri rozhodovaní o trovách konania aplikovať ustanovenie § 257 CSP, keďže v prípade sťažovateľov existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňovali jeho aplikáciu. Sťažovatelia preto považujú napadnuté rozhodnutie za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

III.1. K námietke porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

14. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

15. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava rozhodnutie všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017).

16. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neutržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

17. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

18. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

19. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrená v § 256 CSP znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila ich vznik. Keďže ide o inštitút procesného práva, rozhodujúcimi skutočnosťami pre posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania.

20. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 CSP). V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 MCdo 46/2012) ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

21. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že žalobcovia vo vzťahu k žalovanému 1 zavinili zastavenie konania tým, že zobrali žalobu proti nemu späť, keďže už v čase podania žaloby nebol pasívne legitimovaným subjektom. Skutočným dôvodom späťvzatia žaloby voči žalovanému 1 teda nebol prevod vlastníctva k spornej nehnuteľnosti, ale procesné pochybenie sťažovateľov ako žalobcov, ktorí už v čase podania žaloby nesprávne označili subjekty konania na strane žalovaných, keď za takýto subjekt označili aj v tom čase pasívne vecne nelegitimovaného žalovaného 1. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že právny záver krajského súdu o sťažovateľmi zavinenom zastavení konania vo vzťahu k žalovanému 1 nemožno považovať za arbitrárny či nedostatočne odôvodnený, pričom za taký nemožno považovať ani záver krajského súdu, ktorý, aplikujúc zásadu úspechu v konaní (§ 255 CSP), priznal úspešnému žalovanému 1 náhradu trov odvolacieho konania.

22. Keďže sťažovatelia sa žalobou domáhali určenia vlastníckeho práva, teda že sporná nehnuteľnosť patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva, neobstojí ani argumentácia súdnou praxou pri rozhodovaní o žalobách o neplatnosť právneho úkonu, pri ktorých bol okruh žalovaných vymedzený inak.

23. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľov, že za okolnosti hodné osobitného zreteľa mal súd považovať personálne prepojenie žalovaných či „špekulatívne“ konanie žalovaných, ktorí v priebehu konania prevádzali medzi sebou vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti, ústavný súd uvádza, že v oboch prípadoch ide o právom dovolené konanie strán sporu, ktoré nemožno automaticky považovať za špekulatívne či nekalé, a z tohto dôvodu ho „sankcionovať“ nepriznaním trov konania. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že sťažovatelia mali k dispozícii procesné inštitúty (neodkladné opatrenie v režime CSP alebo predbežné opatrenie v režime bývalého Občianskeho súdneho poriadku), ktoré mohli v konaní využiť, a tým zamedziť prevodom spornej nehnuteľnosti. Priebeh sporu vyplývajúci z ústavnej sťažnosti a z napadnutého rozhodnutia skôr indikuje, že sťažovatelia, ktorí sú v ňom kvalifikovane právne zastúpení advokátkou, zvolili nesprávny procesný postup v konaní, keď na pojednávaní 9. mája 2012 namiesto zámeny

účastníkov navrhli ponechanie účastníctva doterajších žalovaných a pristúpenie nového účastníka na strane žalovaných, čo však nemožno pričítať na vrub žalovaným. Uvedené okolnosti podľa názoru ústavného súdu nemajú charakter zvláštnych okolností hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, na ktoré je potrebné pri rozhodovaní o trovách konania výnimočne prihliadnuť. Napokon sťažovatelia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných 1 a 2 okrem poukázania na opakované prevody spornej nehnuteľnosti a na majetkové prepojenie medzi žalovaným 1 a žalovaným 3 nepoukazovali na žiadne iné okolnosti, ktoré by v danom prípade bolo možné zohľadniť ako okolnosti hodné osobitného zreteľa (napr. v ústavnej sťažnosti spomenuté osobné či majetkové pomery sťažovateľov). Inak povedané, argumentáciu, ktorú sťažovatelia mohli uplatniť už v konaní pred všeobecnými súdmi, uplatnili až v ústavnej sťažnosti, čo nevyhnutne vedie ku konštatovaniu, že ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

24. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v napadnutom rozhodnutí krajského súdu nevzhladol procesný exces, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania, čo je predpokladom pre možnosť ústavného súdu zasiahnuť do rozhodnutia o trovách konania. V okolnostiach danej veci možno považovať rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania za zodpovedajúce spravodlivému usporiadaniu veci medzi stranami sporu.

25. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy či právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

26. Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré sťažovatelia (bez jeho bližšieho zdôvodnenia) dávajú do súvisu s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na to, že nedospel k záveru o porušení týchto práv sťažovateľov napadnutým uznesením, a tým k spochybneniu jeho ústavnej udržateľnosti, neprichádza do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľmi označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd preto aj v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. V závere odôvodnenia svojho uznesenia ústavný súd dodáva, že jeho pozornosti neunikli okolnosti kauzy sťažovateľov ako celku, z ktorých sa javí ich postavenie obetí časovo nadväzujúcich prevodov sporných nehnuteľností (bod 9 odôvodnenia tohto uznesenia) pochybných z hľadiska ich reálnej ekonomickej opodstatnenosti. Popísaná charakteristika sa vzťahuje predovšetkým na konanie vo veci samej, ktoré (ako to vyplýva z ústavnej sťažnosti a jej príloh) dosiaľ nie je ukončené a jeho výsledok ústavný súd nie je oprávnený prejedukovať. Pokiaľ však ide o rozhodovanie všeobecných súdov o nároku na náhradu trov konania, ústavný súd, zohľadňujúc svoj zásadne zdržanlivý postoj pri prieskume rozhodnutí o náhrade trov konania, považoval

výsledok právneho posúdenia stelesneného v napadnutom uznesení krajského súdu za ústavne udržateľný a v rovine odôvodnenia nearbitrárny.

28. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v nej uplatnených stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu